

ALBERTO
VÁZQUEZ-FIGUEROA

Ultimul tuareg

Traducere din limba spaniolă și note
de Eugenia Alexe Munteanu

POLIROM
2022

Şeful lui, care părea să admită că are dreptate, a oftat adânc și la urmă a spus, nu foarte sigur pe el:

— Cred că mai putem suporta încă vreo câteva zile... Tu ce părere ai?

N-a obținut drept răspuns decât o lungă și îngrijorătoare tăcere.

— De acord..., a mormăit Omar el Khebir prost dispus, când și-a dat seama că celălalt n-o să-i răspundă. Dacă lucrurile nu se schimbă, și mă tem că nu se vor schimba, mâine-noapte o luăm spre drumul caravanelor.

Cu toate acestea, și contrar tuturor așteptărilor, lucrurile au început să se schimbe în ziua următoare, din clipa în care Tufeili, omul ce de obicei mergea în avangardă, a ridicat o mână, cerându-le să se oprească în timp ce cu cealaltă arăta către un punct din depărtare.

— Ce e aia? a întrebat el derutat.

Au scrutat orizontul cu ochii mijiti, acoperindu-l cu mâna în chip de vizieră, dar în ciuda faptului că erau oameni obișnuiți cu spațiile deschise, le-a fost imposibil să distingă cu claritate obiectul semnalat, din cauza unei reverberații ce distorsiona contururile, îngreunând vederea.

Până la urmă, tot cel care l-a văzut primul a fost și primul care a spus:

— Prea mic ca să fie un camion.

Yusuf a optat pentru metoda rapidă și a scos vechiul binoclu de campanie din tocul lui, apoi a încălecat pe cămilă și s-a ridicat în picioare pe șa cu țeala celui care făcuse asta de multe ori.

După câteva clipe, timp în care a reglat distanța, menținându-și echilibrul ca un acrobat abil, a spus:

— Par a fi resturile unei avionete.

— Ieri la prânz mi s-a părut că văd una..., a spus Tufeili.

— Și de ce n-ai zis nimic...? l-a întrebat Omar el Khebir iritat.

— Pentru că dormeați cu toții și zbura așa de sus că n-avea cum să ne vadă.

— Nu se știe niciodată ce se poate vedea din avion..., l-a întors-o Yusuf prost dispus în timp ce sărea din șa. Chiar și pe un cretin care fumează, că fără îndoială asta făceai. Blestematul ăsta de viciu o să te omoare până la urmă! Ce părere ai...? a întrebat apoi întorcându-se către Omar el Khebir.

— Că important e să știm dacă a aterizat că așa a vrut sau dacă a căzut, a răspuns el sec.

— Fără îndoială a căzut, pentru că are botul infipt în nisip, și coada ridicată aproape doi metri în aer, i-a spus Yusuf. Acum câțiva ani am dat de una aflată în aceeași poziție. Probabil când aterizează în câmp deschis dau de nisipul moale și cad în bot. Pilotul părea să stea acolo de vreo doi ani, pentru că era aproape mumificat.

— Și asta ce caută pe aici? a întrebat Tufeili. Trebuie să fi nebun să intri prin părțile astea ale deșertului cu o asemenea vechitură...

— Mai nebun trebuie să fi să intri pe jos, și uită-te la noi, a comentat Yusuf. S-ar putea să fie vorba de un contrabandist de medicamente, sau unul din ăștia care culeg mostre ca să vadă dacă sub nisip se află petrol, gaz, apă, și mai ales uraniu... Așa au descoperit straturile acvifere din Libia, care sunt ca niște mări de apă dulce ce se află de milioane de ani sub pământ.

— Dacă am găsi noi unul din straturile astea acvifere...!

— Nu ți-ar folosi la mare lucru, pentru că de obicei sunt la mai bine de două sute de metri adâncime, și nu știu cum te-ai descurca.

— Puteți să tăceți odată din gură...? a izbucnit Omar el Khebir exasperat. Încerc să mă gândesc, pentru că e clar că în aparatul asta e apă, dar dacă pasagerii sunt încă în viață, o să avem probleme.

— Ce fel de probleme?

— Ar putea să tragă în noi, și noi, nu.

— De ce?

— Pentru că dacă vreun glonț nimereste rezervorul de combustibil, sare tot în aer, și la revedere apă... Omar el Khebir a făcut o pauză, de care a profitat pentru a-și scoate turbanul și a-l pune la loc cu mare grijă, în timp ce preciza: Trebuie să ajungem la o înțelegere și să le dăm cămilele de care au nevoie ca să plece de acolo în locul apei de care avem nevoie noi.

Au pornit din nou la drum și, în ciuda reverberației, după câteva minute au putut constata că Yusuf avusese dreptate. În fața le-a apărut o avionetă roșu cu alb, înfiptă în nisip și cu coada în sus, iar la câțiva metri mai încolo erau îngrămădite câteva bidoane pătrătoase de plastic.

Când au ajuns la mai puțin de un kilometru de ea, Omar el Khebir a tras un foc în aer și, în ciuda faptului că a așteptat câteva minute după care a tras din nou, n-a apărut nimeni.

— Au murit, a conchis Tufeili.

— Ori au plecat, i-au răspuns ceilalți.

— Dacă nu, și-ar fi luat toată apa...

Dintr-odată, mercenarul care mergea la urmă s-a prăbușit; cel ce se afla în apropierea lui s-a întors să vadă ce i s-a întâmplat, dar a scos imediat un geamăt și a dus mâinile la burtă, aplecându-se în față.

Yusuf s-a aruncat cu capul în nisip în timp ce striga:

— La pământ! Trag în noi!

Reacția a fost foarte rapidă, cum se întâmplă de obicei cu oamenii obișnuiți cu ambuscadele, pentru că într-o singură clipă au reușit să oblige animalele să ingenuncheze ca să se protejeze, cu toate că de data asta nici măcar nu puteau să-și dea seama după zgomotul împușcăturii din ce parte erau atacați.

După câteva clipe, un al treilea membru al grupului a căzut mort, și doar atunci camarazii lui au putut să-și dea seama că blestematul acela de trăgător care-i urmărea cu atâta stăruință se ascundea într-un loc aflat în dreapta lor.

Încereau să-l localizeze poziția în momentul în care s-a întâmplat ceva ce l-a făcut să incremenească de uimire; din cabina avionetei a ieșit un negru foarte înalt care, după ce a dat la o parte pană de lemn care susținea aparatul în echilibru într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, s-a agățat de coadă în chip de contragreutate, și foarte repede a reușit să facă aparatul să-și revină poziția normală.

Cum nu se afla în bătălia pustii, Omar el Khebir și oamenii lui n-au putut face altceva decât să se uite la el cum îi salută cu un gest al mâinii, în timp ce dădea foc grămezii de bidoane din plastic, care având încă resturi

de combustibil în ele, s-au aprins pe loc și au scos o perdea groasă de fum.

— Canale nenorocită...! a exclamat Yusuf indignat, neputând să facă altceva. Le semnalează poziția noastră celor care ne caută. N-a fost un accident, a fost o capcană.

Ca și cum ar fi vrut să-i întărească spusele, slabănogul Ameney, cu un rânjet malițios și satisfăcut, și-a scos din buzunarul de la piept al cămașii o havană enormă, pe care a aprins-o cu un calm studiat.

— Ce facem? a întrebat nervos Tufeili. Dacă rămânem aici, până la urmă o să ne omoare pe toți, unul câte unul.

Șeful lui s-a uitat disprețuitor la el și a spus:

— Să fi mercenar și să pretinzi să nu încerce nimeni să te omoare e ca și cum ai fi frizer și ai pretinde să nu te umpli de păduchi.

În ceea ce-l privea, lunganul de somalez a mai rămas o vreme să fumeze cu exagerată delectare, atât cât a crezut că e prudent, apoi a intrat la loc în cabină și a pornit motorul. Zgomotosul aparat a început să se miște în linie dreaptă, ridicând în urma lui un nor de praf care îngreuna și mai mult vizibilitatea, iar după puțină vreme a cotit spre dreapta, a luat viteză și, trasând un semicerc, a ajuns lângă Gacel Mugtar, care și-a făcut apariția dintre stâncile unde stătea ascuns.

De îndată ce tuaregul a urcat la bord și a închis ușa, pilotul a accelerat la maximum, iar veterana avionetă, de-acum mai ușoară, s-a ridicat imediat în aer, trasând câteva cercuri la mare înălțime înainte de a se îndrepta spre vest.

Când nu se mai vedea decât un mic punct în zare, Omar el Khebir a dat ordin să fie îngropați morții și s-a urcat în vârful unei dune, unde s-a așezat să reflecte o vreme la situația în care îi adusesese un justițiar implacabil, care fusese în stare să-l doboare șapte oameni fără ca ei să afle măcar cum arată.

Nu apucaseră să-l vadă decât de departe și din spate înainte să urce în avion, ducând cu el arma sofisticată de mare calibru, cu amortizor și lunetă, o armă ce făcea ravagii îngrozitoare și cu care nu se puteau înfrunța.

Dar în momentele acelea, nu cel care trăgea îl îngrijora, și nici arma lui, ci mulțimea de beduini care ar fi putut vedea tromba de fum și care probabil îi căutau, vrând să îi distrugă pe cel care îl omorâseră pe senauidiți.

De asemenea era posibil – de fapt, era sigur de asta – ca pilotul să le fi comunicat prin radio poziția, așa că n-ar fi fost de mirare ca dintr-o clipă în alta să apară un avion de vânătoare francez adăpostind oameni gata să-i omoare.

Nici măcar Yusuf, care cunoștea bine regiunea, nu era în stare să-și dea seama dacă trecuseră deja frontiera, și se știa că francezii luaseră foarte în serios conflictul din Mali, ca de altfel și protejarea minelor de uraniu din Niger, căci trimisese în regiune un contingent numeros de trupe.

Iar Omar el Khebir aflase în mod dureros că piloților francezi le plăcea să tragă cu mitralierele, și că nu de puține ori lansau fără ezitări rachete asupra a tot ce mișca.

După părerea lui, sosise momentul să strige: „Scapă cine poate!” și, cum era un om prin

Top 10+

POLIROM

La mai bine de trei decenii de la publicarea bestsellerului *Tuareg*, Alberto Vázquez-Figueroa revine asupra temei care l-a impus drept unul dintre cei mai cunoscuți scriitori spanioli contemporani: miticul Popor al Vălului și lupta sa pentru a-și apăra tradițiile, în inima unui deșert pe care încep să și-l dispute tot mai multe forțe. De data aceasta, amenințarea vine din interior, din partea islamistilor radicali, tot mai puternici și mai violenți, care seamănă haos și teroare printre occidentali și popoarele din deșert. Ca să-și salveze onoarea și să-i pedepsească pe cei care le pervertesc religia, liderii tuaregi hotărăsc să-i vâneze și să-i lichideze pe jihadiști. Printre salvatorii credinței lor se numără, neașteptat, și un omil șofer de camion, care cunoaște deșertul ca-n palmă. Însă el nu va avea de luptat doar cu un dușman atroce și cu întreaga lui rețea subterană de fanatici și mercenari, ci mai ales cu tenebrele propriei conștiințe.

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-49-4281-1

www.polirom.ro

Care publicată și în ediție digitală